

Het is vandaag ...
maar het had ook gisteren kunnen zijn, of morgen.
Hier in de steeg zijn alle dagen hetzelfde.

Joske vond vandaag al één knikker.

Tring tring! Tring tring!

Een man met een petje op zijn hoofd fietst de steeg in.
Het is Hassim, de postbode.

'Dag, mooie bloem!' roept hij Joske toe.

'Dag, Hassim', antwoordt Joske.

Het gerinkel van de fietsbel lokt iedereen van de steeg naar buiten. Hassim houdt halt bij elk huis en zegt iedereen vrolijk gedag.

'Goeiedag, Adriaan! Een brief voor jou!'

'Ah, Hassim! Bedankt.'

'Dag, Annemie! Alles goed met de tweeling?'

'Ja, hoor. Dank je voor de post, Hassim. Nog een fijne dag!'

'Ah, Polle, goeiemorgen! Hier is je krant.'

'Bedankt, Hassim. Fijne dag!'

De laatste halte van Hassim is nummer 5. Daar woont Selma. Meestal is haar deur gesloten, maar nu staat ze open.

Selma wacht op Hassim. Een beetje ongeduldig, want ze wil de ramen nog lappen, de vaat doen én stofzuigen.

Joske vindt Selma een ernstige vrouw. Op haar gezicht ziet ze nooit een lach. Haar mond is een dun, recht streepje.

Hassim haalt een reclamefolder uit zijn tas.

‘Goeiedag, Selma’, zegt hij.

‘Goeiedag? De dag is nog maar net begonnen. Ik weet nog niet of het een goeie dag is. Ik zal het je vanavond vertellen, wanneer ik klaar ben met mijn werk’, zegt Selma, terwijl ze de reclamefolder aanneemt.

‘Ik geloof dat het nu al een goeie dag is’, zegt Hassim met een glimlach en hij fietst fluitend weg.

Joske houdt alles nauwlettend in de gaten.

Een brief voor Adriaan, een pakje voor Annemie, de krant voor Polle en een reclamefolder voor Selma.

Adriaan bekijkt zijn brief.

Ik heb nog nooit een brief gekregen, denkt Joske terwijl ze naar hem toe loopt.

‘Adriaan, waarom schrijven mensen brieven?’

De oude man denkt even na.

‘Mensen schrijven brieven om van ver dicht bij elkaar te zijn.’

‘Van wie is jouw brief?’ vraagt het meisje nieuwsgierig.
‘Van een vriend’, antwoordt Adriaan.

Hij haalt de brief uit de enveloppe.

De nieuwsgierigheid van Joske is zo groot dat haar neus ervan omhooggaat. Maar Adriaan leest met zijn ogen en niet met zijn mond, dus Joske komt niet te weten wat er in de brief staat.

‘Hoe voelt het?’ vraagt Joske.

Adriaan kijkt even op. ‘Hoe voelt wat?’

‘Hoe voelt het om een brief te krijgen?’

‘Warm’, zegt Adriaan en hij leest verder.

Zijn gedachten lijken ver weg.
Adriaan is nu van ver dicht bij zijn vriend, denkt Joske.

Ik wil ook van ver dichtbij zijn en warm
worden. Ik wil ook een brief krijgen.

Joske loopt naar huis en bekijkt de brievenbus.
Ze denkt aan een verre brieven-schrijver.

In haar hoofd ziet ze hoe hij een blaadje neemt, zich neerzet aan tafel en met een mooie pen het blaadje vol warme woorden schrijft.

'Zit jij weer met je hoofd in de wolken?'
Selma is naast Joske komen staan.
Het meisje schrikt op uit haar gedachten.

'Ik wacht op een brief', zegt Joske. 'Weet jij hoelang het duurt voor mijn brief komt?'

'Alles komt op tijd voor wie weet hoe hij moet wachten', zegt Selma met haar streepjesmond. Ze draait zich om en loopt de steeg uit. Waarschijnlijk naar de winkel, want het is 10 uur.

Joske herhaalt Selma's woorden. 'Alles komt op tijd ... voor wie weet ... hoe hij moet wachten ...'
Juf zegt dat iedereen kan wachten. Dus wachten is gemakkelijk.

Gewoon een beetje zitten en rondkijken.

Joske gaat zitten en kijkt rond.
Een beetje naar links, een beetje naar rechts. Naar de brievenbussen, naar de knikker uit haar zak, terug een beetje naar links en dan weer naar rechts.

Het duurt lang.

Joskes benen willen wiebelen, maar ze houdt ze stil. Joske vindt dat ze heel goed kan wachten.

De brief zal er wel gauw zijn.

Joske blijft zitten en kijkt rond. Een beetje naar links, een beetje naar rechts. Naar de lucht, naar de grond. Een beetje naar rechts, een beetje naar links.

Er komt geen brief.

Joske denkt na. Nadenken en wachten tegelijk, dat gaat, want om na te denken kun je gewoon blijven zitten.

Plots springt het meisje op en loopt haar huis in. Na een tijdje komt ze weer buiten met een groot vel papier en een dikke stift.

Op het papier schrijft ze:

Trots hangt ze het aan haar voordeur.

Daar is Selma weer, met boodschappen van de winkel. Op haar voorhoofd ziet Joske een diepe frons.

'Joske, nu sta je hier nog altijd te lummelen. Je had al wat dingen kunnen doen voor je moeder ondertussen. De was opvouwen of iets opruimen.'

'Selma! Ik heb heel goed gewacht, net zoals jij gezegd hebt. Alles komt op tijd voor wie weet hoe hij moet wachten. En ik weet hoe ik moet wachten, Selma! Zitten en rondkijken. Ik deed het, ook al wilden mijn benen iets anders. De brief kwam niet en ik begrijp nu hoe dat komt. De brieven schrijver weet niet waar ik woon! En kijk, nu kan hij zich niet vergissen.'

'Ik hoop dat hij kan lezen en jij moet nog goed oefenen met schrijven, Joske. Elke dag zeker honderd regels. Daar zul je later blij mee zijn', zegt Selma streng.

Joske kijkt naar het papier aan de deur.
'Ik vind het niet erg dat het niet juist is. Er was nog plaats voor een extra letter en ik vind het mooi. Mijn brieven schrijver vindt dat vast ook.'

'Joske, om een brief te krijgen moet je wachten tot Hassim hier morgen terug is. Je zult trouwens geen brief krijgen. Niemand heeft tijd om zomaar een brief te schrijven. Ook niet als jij dat heel hard wenst. Ook niet als er een papier aan je deur hangt.'

Na die woorden verdwijnt Selma met haar boodschappentassen in haar huis, terwijl ze iets mompelt over smeltende boter die dringend in de koelkast moet.

Joske knippert met haar ogen en gaat zitten. Terug op het plekje waar ze eerst had zitten wachten.

In haar hoofd ziet ze hoe de brieven-schrijver zijn blaadje verscheurt en in de prullenmand gooit.

Er komt geen brief, denkt Joske met een diepe zucht. Vandaag niet en morgen ook niet.

Adriaan komt buiten met een schaar en een mandje.
Hij knipt kruiden.
Joske krijgt een stukje citroenmelisse. 'Wrijf dat maar in je
handen en dan ruiken!'
Een frisse citroengeur tuimelt Joskes neus binnen.

Polle komt naar buiten en gaat op het bankje in de steeg
zitten. Hij knipoogt naar Joske. Zij glimlacht terug.
Door de openstaande deur hoort Joske Rosetta zingen. Een
oud liedje dat iedereen vergeten is.

Dan komt Annemie buiten met de tweeling en met Obi.
De kinderen gaan op een rijtje zitten en krijgen ieder een
kommetje met een appel, geschild en in schijfjes gesneden.
Joske krijgt ook een kommetje.

Het meisje kijkt rond in de steeg en voelt warmte.

Ik heb geen brief nodig, denkt ze.
Al mijn mensen zijn dichtbij.

Joske kijkt naar de gesloten deur van nummer 5.
Er groeit een plan in haar hoofd.

Ze staat op, haalt een nieuw blaadje en loopt naar Polle.
Hij zit nog steeds op de bank.

'Polle, ik wil een brief schrijven aan Selma. Een brief met
warme woorden, want haar hart heeft het koud. Kun jij
helpen?'